

Carte Postale

POST CARD

BRIEFKAART — POSTKAART

CARTOLINA POSTALE — OTRPŁYWAJĄCA — TARJETA

15 25

MA FIL. INT.
Lukács Árc.

S. Georg Lukács

Layell-276/2
Summerland

am Harufengersee
bei Clarie Böck

Bayern
1909

Paris: rue St. Jacques 225-27 jul. 30

Boesánat! Levél meg, meg
e hiteu. Ha látja volna mi-
lyen kellemetlen szobám volt,
megértene, hogy nem istán
eddig. Tegnap elköltöztünk, most
már nap jut a szobámba,

Paris a lábamnál heves, sóval a
könyvet méltó a nagy énlékehes
Hódolni fogok! Sari.

Musée du Luxembourg. — AUGUSTE RODIN
Danaïde. — ND Phot.

1909 dec. 27.

Kedves Lúrács, olyan egyszerű,
mint hűsi, mégsem lehet olyan elinté-
ni, kultúrosan nem, ha odafigyelsz, ahol
szívemben a hála lakozik. Egy hálaúró,
akinek közönségszólója van, emel már i-
gazán nincs semmi kedvesebb ugy-e?

Sülyei jó is magának, aki most egy két...
kilenc, vagy még több ilyen levelet fog kap-
ni és fokozatot állíthat fel, a megyerülő-
mülő hála szerint. Mouban nem tudom,
hogymint áll a dolog a többierrel, én
felrúgatom, annyi bizonyos.

1870. FIL
Lukács

Magya tudos, magya jó, magya a legpedvesebb,
magya a legjobb és most átterek valami
másra.

Mi történetek nálunk, mi Pesten?

Árta, hogy elment történet egy szer a Liliom-
ban nagyon, voltam egy nagy estélyen
Góthéknál, kaptam egy beugrásokról való
levelet a söke fiútól, egy esokor rórsal
ösváltót és megismerkedem a redveu no-
vella irrommal Lóth Daniellel. Ha ez még
mind nem elég, akkor bevallom, elárulom,
hogy sokat bánódnom magya után.

Most rosz szót használom sokat mond-
tam és ^{arist} semmit sem fog elhinni belőle.
de jó, ami jó, hiányzik nekem. Tudja

más a mennyire uerem valari hiányozni tud.

Aludni is tudok, enni is tudok, még az a
bivonyos keserű romás sem jelent meg ajkaim
közül, amely a roma és jó ruhájuk köztől csak
egy arant jellemző sajátosága, de valami nincs,
ami volt, egy bizonyos éj elvenett számonra
és sok, sok óra, melyeknek szimbóluma a
cigaretta, egy jó nék és nagy nyugalom.

Liába irak az nem sejt semmit, az ember
írkat a kerelműk, de a barátjának nem,
a hangulatokat, melyek még mondásokkal juttat-
nak az ember enébe örne lehet egyjeleni és
kellő alkalommal ivetel lehet fele órai egy-
ujörü dolgozzal, de az eseteket, mikor az em-
bernek számonra van külsője, nem lehet
szummásan kezelni; a kerelműk örne lehet

geretlyésűi, a barátságot aroriban nem.

Szóval én nagyon nélkülözöm, soha semmi jut az eszembe, de valami nincs, ami kellene.

Különösen most, amikor igazán dolgozom, az irodalomban és az életben egyaránt, nincs senki, aki stábilizálna a véleményébe.

Mind-erre igazán csak most jöttem rá, mert látsa, igazat megvallva, mindig azt, amit elmondtam magának, rendszeren elmond-
tam másoknak is, tudvalevőleg mondani való-
ban keretben a jubileárius előadásokat, csak hogy
nem vettem észre, hogy a többiekől nem vár-
tam feleletet.

Sok emberrel voltam én jobb barátságban,
mint magával, de senki sem volt igazán
nekem olyan jó barátom, mint maga.

1909 dec. 27

Nem mintha külvárosi keretét volna, nem
igazán nem kedvelt magga felszágosán, de
amennyire keretét, lentén, hogy amennyire
miért keret. Tot ismeret és annak, ami
volna komolyan vet. Deje miért is ne vet
volna komolyan, minden egyforma komoly a
világos, amiről egyszer igazán tudjuk, hogy
mi. Még a kutya is csak azt ugatja, ami
ismeretlen neki, a holdat ^{például} mindig ugatja, mert
soha sem ismerkedhet meg vele komolyabban.

Most gyönyörű alkalomam volna a
nő ismerő és ezért mégis Klári, Mária
Deza és más koros, örefozgalos holdkoros
férfiakról ^{szólok}, de ezt inkább hagyom,
maga már ugazt ért.

A hírek körött, melyeket magával
volt szerencsém közele és melyeknek egyi-
két már alaposan le is tárgyaltam, ez
^{született}
után mindjárt a Lot ügy érdekelt leg-
jobbán. Nem mintha valami különös
érzelmi momentum fűződne hozzá, de
mert ez sok jó-benedde adott alkal-
mat, családki körben is. Átota én
az illető férfiről, (valamint már az előtt
is) sok jót és sok rosszat hallottam,
arouban azt hiszem, a valót még egyper-
sem. Nem világosít na fel ki és mi léte-
ről? Síp fűt azt látom, miért is benél-
sem vele, azaz miért kerdtem vele benélgetni,

ment akkor még a nevet sem tudtam.

Utaztam, nem táncoltam, fáradt voltam, csupa agyon ismert és már sokszor puha gallériy letáncolt alak léregett, a Főkép régies stílusban tartott, nagy rotájában.

Kiszöktek hát az ebédlöbe, az asztalokhoz és a férfiakhoz, ott megpillantottam egy sarokban egy új arcot, azt mondtam hát a férfinék:
 „Látod én most arrol a fiúval fogok beszélgetni.”
 „Nem hiszem” mondta ő. „Három pere” mondta én. fogadtunk, féri kezébe vette az iráját és három pere múlva én már megnyertem a virágossal. Ez az egész, nő meg, hogy én jól tudtam. Másnap arouban, egy ifjú meg nyilatkozott, hogy nem érte, miért hívják, meg azt az embert ivri hársaságyba. Erre érdekel a dolog.

MTA FIL. INT.
Lukács Arc.

Különben, amint látni ez az eset nem fontos,
hadd fontosabbat, de arról még nem írha-
tok, talán majd a jövő levelemben.

Magam is írat nérem, ha akar, kellemi
nem kell, ^{a hallgatás} ~~amint~~ ^{egyáltalán} ~~engem~~ nem gátol az irásban,
tehát jólelkűségből ne legyen, de ha épen
ekébe jutok legyen még meg is, csak így a
rejtékért.

Mulasson jól! Nekem már magam vala-
hoz, olyan metke van, alig bírom elképzelni,
most, hogy látni akarom. Na, de minthogy
len majd még metnebb is, nem töröm
tovább a fejemet a dolgom.

Íltem velem a jövő levélig,
Sári.

U4C 14-476/3

MTA FIL. INT.
Lukács Arc.

Lorrea

St. Georg Lukács

Berlin.

Unter den Zelten 12.

Aufgeber: Sari ferenczi. Budapest
ferenciek tere 5.

1909 dec. 27.

febr. 31. 1910.

Kedves Lukács, én most a
legutolsó eszközök folyamodtam, hogy
magánad írhassek. Szántán fel-
adatot adtam a tanítóanyagoknak
és míg ő gyötörök, aralatt én
elővonnám tebeimből, az e célra már
régem ott kezdett levélpapírok, ~~is~~
nehány szóval hozzájárulok a ma-
ga levelezéséhez.

Én Istennem mondani valóim éjen

előz volna, először az, hogy mi-
lyen jól esett a maga levele. Nagyon
rosszra időben jött, akkor jötték rá
ugyanis, hogy a hüjpusnak egy igen
rossz természeti török baja van, amely
mindenesetre igen soká fog tartani.

Lehet, hogy délvidekre utarik, egy-
keti kezelés után, de addig is ott-
thon kell ülnie állandóan, karszag-
ba nemie nem szabad és lehetősé-
gyorakodnia kell minden benedél.

L. 127.
Brc.

Mint eddig írtam, én már régen
írtam, a róla tört a maga haragja,
még nyomonkeltatt lett az én jellemem
és nékem még több a mondani valóim.

Teleuley igen szép estém van, egyen
családom kúrháza ment, ez ^{nyilván} az
egyetlen doloy, amelyben néha a
húgom is részt vehet és én egyedül
vagyok minden ember lakástól lá-
vól-otó, nem réziben megpóditott,
kis szótámban.

Mióta maga elment az események

ején teremt történet, melyet az
végei csat az enklém meg, hogy
pénteken este, a kereskedősegéd
egyfelében fogott travalui, ahol keres-
lő társam egyedül ideálom, ari egy
felhasználással fogja boldogítani a
közönséget. Ideálom alatt termé-
ketesen a régit, az egyetlen örököt
kell gondolni, ari az ismerettségért,
csat magya tudja, mennyit küs-
döttem.

Ugyan tudom eljut e nyugatra a

magyar „Nyugat” és maga
olvasta-e a Fekeri cikket, amely
itt híres embert csinált belőlem,
legalább egyelőre, pientereu jut majd
dölvőre a doloy, mert hírem eddig
ninc esad gyönyölődási alapou áll,
amint azt szépen elérheteti ott
valahol déleu, messze mi fölünk,
messze az én örömeimről és gondjaim-
ról.

Mit gondol titerül? Nem tudom,
mics bíralnam, lefontosított az a

melid leeresztedés, mellyel idealom ba-
nit velem, ^{és egyáltalán} az a sok kedves jó barát,
azoknál az emberet ved réneröl, akit
bíróyosan más ~~sok~~ arecal nésné-
ner ráni, ha esad egy iei-picit is
lemmél valani.

De nevesen ti rérem. Magának
tudom miunder lehetetlenül semminer
fümél fel, esad Párisba kell képrelven.
magam egy pillanatra, hogy meyerésem
helyzetét és higje mey, ha péresem
volna, magam is kivésen futuér el egy
ilgen helyzette, de én ide vagyor köt-
ve és neren itt kell élnem, jobban mond-
va itt is élnem kell.

hogy kereshet olvasni és elmul vedni
tudni, hogy leropjér rólau az a sok
nevetségos, kicsinyes vonás, amely
olyan jó kitérel az emberet törött, de
olyan kemmi, midor az ember egyedül
marad önmagával. Midor most est
a levelet írni, majdrem egyedül va-
gyor és esat a papiros alarja, mely
kime érerteli velem egy kient, hogy va-
lari majd olvasni fogja est az estit,
melyet önkintésger, komoridágyor és üressé-
ger járual. Elui kereshet, kemmi kereshet,
fukui kereshet és ito éled egy
aygodó, levert környerebbes, ahomuan li-li

uzam,

MTA FIL. INT.

Lukács Erc.

rayad az életredem, de nekire
nem mehet, és csak olyan len, mintha
valaki lovagolni keretne és seprü-
nyélre ül, valaki, aki már nem elég
gyermek hozzá, hogy lovat érre a
seprünyelet és neveléses önmagának
az önmébe, a játérában. Ném a
seprünyél nem ló, a druzakozó
nem endó, a lemondásé nem bír és
már nem ludol föcskét játszani,
de azért játékos és nevelő, mert
mások is ugy tennék, és mert vala-
mit csak tennem kell és mert a
komédia is jobb a lemondásnál.

1910 márc. 3.

Magya érti, amit mondtam, nem kell
tovább magyaráznom ugy-e?

Tudja azt is, hogyan kell valami est
az éjén dolyot, tudja, hogy nemem azért
ideál, az ideálom, bánat a nemtörődöm-
ség és végtelen boldogság még most
is, ha emlékeztet, hogy a szegyet es-
télyén előszörban ültem, a felolvasór
lábamál, hogy Fő Daniel mindig
rám nézett és ideálom megérdemelt
véleményemet. (Fő egy cirkez volt az
is.) Estély után pedig, midőn Vasné
protégáló leereskedésel arant nemem

egy - egy nevezetességet bemutatni,
vizuált, hogy elegendő jobban ismerked,
hogy elegendő lejjebb ismerked, és
hogy neki meg kellett kérdeznie a
kocsiiban „Wer bist du denn eigentlich?“

Magya tudja milyen örömeit ezet,
tudja, hogy elegendő képpé tettek, de
tudja azt is, hogy én most nem di-
cserkem.

Olvasó kapott nevezni mindezt ebben
a percben és mégis, ha holnap reggel
átmegegyel a hidon és nézhetetlen
újogással nézem a ragyogó Dunát

kerelem a februári lovast, örülök
a napnak, a tavannak, magyarnak,
és nagy hírem öli is kabadua a
boldogulásomért, akkor majd megint
csak idelelő ~~ff~~ jut enembe, meg a
péntéri est, és minden olyan kép
ten, amilyen képre uterem csak
abbau a percben kürtözem van.
Olyan kép, olyan fontos, olyan
gyönyörű, amilyen ~~ez~~ azt a rezzelt
belöltheti, mert a dolgok arborára
szünet női, ~~amilyen~~ a meztörára
vernem kürtözöm van.

Én túl könnyű mindennap egy borzalkó-
bánságon és ricsi len a bánat és horror
növel apró önműd és hatalmas gyűjtő-
rörre lennek.

De most tud más mindent róla,
mert a többi csak esemény, "revelhető"
esemény, mert mindig élet erő van
bennünk, addig azok nyugodt járva
mind.

Éjjele megjut!

üdvözlőn. torz és vidám-
kedvet kívánok, magának,

Sári

V. Nagy János utca 15

MTA FIL. INT.
Lukács Arc.

Budapest
Lukács

Monsieur

LH414-474

György Lukács

Menton

~~Hôtel cap Martin près Menton.~~

a. p. Charlotte Ferenczi
Budapest Ferenciek tere 5.

1910 marc. 3.

Köszönöm a levelét, nagyon köszönöm!

Miért írta nekem, nem tudom,
de értem most, amiut sajtó nyug.
salam levelet, hogy meg kellett art
lapnom.

Szára egészen tisztán már annál
sem vagyok tudatában, hogy én
vagyok és hol vagyok, eszt art
értem erősen a nagy eszében, hogy
most felelő fogok.

A válasszal tudom, ~~ez~~ egészen
tudom, de eszt nagy mint egy
gondolatot, mint egy nagy formát -
lauságot, melyet eszt sulyát
és nagy sulyát értem. Nagy halom

mint egy örök rhythmus, neuzene
~~er.~~ mely elhal, vagy accordum végyő-
dit, hanem valami mindig tartó
egyforma hang tövén, melyet viduier
l'opozui az asztalon síkén, de melyet
most még lépésen voluier hang-
jegyrebe foglalni.

legy örök, mint igazi nő, ari azt
reméli, hogy ment létre vele van érő
meyerként, azért minden ki fog
formálódni abból a meyeröltésből:
'tudves barátság!

lassa igazán adartam gondolkodni a
feltelesen, egyedül voltam délután
és hangot felütem a szobám könye-
gén, hogy a tűz meyeretét néve

Riformálódjék benne a levél, melyben
a hallgató Socrateshez küldöm, benédes
telreum. Socrateshez, ari most söt.
tanul figyel arra, amit én fogor mon-
dani veri. Én! Mit mondhatok
én Socratesnek? Egyszerre ugg érez-
tem, mintha én veri csak mesélhet-
nék és a szabamba bejött a volti egyen-
és betöltött tövülettem minden.
formálan mesér, tartalmat kereső
sejtelmet jár jár a telreum, egyet-
len gondolat sem tudott riformá-
lódni, amig egyen öntudatom elve-
ket a keresésben és én elaludtam.
Törvény és mélyen elaludtam,
elreumedeitem egy eseteroisre, telket.

re hívó nap delutáján.

Velem ez ritkán történt, ma salánc
arént történt, mert túlvárossen fásadt
voltam, de én ugy értem, és ugy ara-
rom tudni, hogy a magya levele álli.
Lott még egy időre, az a fél óra epé-
nem aré a gondolaté volt, melybe bele-
álmodtam. Azt a nyugtalanul átaludt
időt, azt a formátlann gondolatot kell ma-
gánál felelnem.

Tegnap este arartam más irni, de nem
tudtam, kora delután olvastam a leve-
lét, aztán elmentem emberet köze.
Egy gpermettel jártam irás hozzát, ari
még benélti nem tud, egy gpermetet tar-
totam az ölembé, ari még egyedül nem

Sud egy lépést sem lemmi, egy egé-
sz pici leányt, ari belebátrált az arcába,
ari ráim nevetet, ari érdeklő, a talaporn,
az orám és ari végre ott aludt el az én
karomban. Maga talán mosolyog most
ezen és megrendei, hogy mi történet
a Platonismushoz. Sorraleskez, magához
és ahhoz, ari a levelet, a szép, nagy-
szép levelet írta. Kérdesére pedig hamar
fog magának választ is adni, mert
ő a Leányka én.

És lássa én merem mondani, hogy ari
minden theoriához lemmi történet,
de egy egé-
sz vele, magával és minden-
ivel. Az én világnak minden gond-
olatán kívül álltam, ari az a mond-

laltam his kerlet tartottam az ölemben,
mint valamit, amikor ~~szóval~~ nem az
szűz és amikor még is lejtött józom
van az egész világon, minden gondola-
ton kívül álltam, de minden gondola-
tot ébrentő érzés élt a leltemben.
minden, de minden együtt volt a
szemem előtt, amig azt a nyugá-
lomban simult his arcot néstem,
magam, én, vili és az egész Platonismus.
Kara jöttem artam, itt ültem újra a do-
baimban és átálmodtam az estét, minden
ideg szálam belefenült egy végtelen
törősség érzetibe, egyé lettem az egészen
külön álló dolgok és érzések, melyek külön
életet és jelenet még előttem, de melyek

es az egyáltalán tudhat-e egyénét népszerű.
 folytatás minden, es az folytatás, de
 befolyásra mindenben semmi sem.
 felszabadulás rajzolás ^{ment} egyének világszám
 talon magam előtt, hogy az engedély
 utal ^{magukból} a ^{narr} török egy vonatkozás, amely
 talán egy négy közhöz veset, a négy közhöz
 hoz pedig talán ismét két tapasztalás,
 vagy lehet, hogy egy egyének meglehetősen
 rokkantalan formátlan valami és így
 meg ez tovább a végtelenségig.
 Mert mit gondol, ha egyének tudhatna
 látni és érezni valami ön magát $\neq$
 befolyás egyénét, nem esatlatosán - e
 mindnyájan ahhoz? Nem, olyan fél,
 mely minden népszerűsége minden, mert
 csupán folytatásunk lehet.

Egének világosan értem a dolgot há-
runkban. Tegnap még úgy álltam az
én nemem előtt, mint túlna eszű és
bírányt megreményesítő, mint találatos
világok, most pedig úgy látom magam-
lat, mint egének önmeghatározó befizet-
len valamis. Világos lett ^{nékem,} egének
a dolgot, amikor az után a boldog délu-
tán után, haza feljöttém, mindig annyi
gondolatnal és éréssel telve ültem az
asztalom előtt, mindig a bennem élő egén
világok épen úgy tudtam volna
egy mindent betöltő nevetésben, mint
reszves írásban hangot adni
Teljesen nyitva, befizetlennél értem
magam, tudtam, hogy ellentétes magyarázat

~~Én~~ valamit becsülem, melyet soha sem
 egy esülhetetű, legfeljebb az egyik elnyom-
 ja a másikat, megalkudnuar, kiegyenel,
 nem is a legerősebb gör, csak a föbbi kifárad
 egy pillanatra, amely ely az elnyomatás.
 Lassa mondhatnám, hogy Vili még valami,
 maga valami már nem és én még ^{nem} vagyok
 valami, és már nem vagyok valami.
 Az én barátom még egészen kéj, újon jön
 diadalmasan görnyörü és én ^{pedig} kéretlenül
 a becsülem élő minden képtéggel körül fogom
 és megörömmi és mindig görör a gondolat,
 hogy éppen én lenek az a vonal, amely
 utat nyit ebből az ön magát beáró
 körből. Én, éppen én, aki mindenben
 melyen alatta állor, arit mind eszmel

ő ébren leti először tudatára.
 ő még bír az őt kiegyenlítő másik
 félben, pedig az sokkal kisebb, mint
 az ő fele, azt csak az ő nagy eszűda
 lép létre növekedti korra a magáéhoz.
~~É~~ Egyszer írni magát és ebben
 az érésben végtelen nagy ~~erő~~
~~erő~~ ^{erő} ~~erő~~, erősebb ~~erő~~ mindennél
~~és~~ ^{és} magával ~~erő~~ tud vinni egyen
 is, ari egyszer éppen így álltam tömny
 és esalodás felett, éppen így indultam
 a mindent betöltő, a teljesedés remé-
 nyében ragyogó vagy felé. Én már
 tudom, hogy nincs, de még tudor feleje
 újogani ~~ma~~ ma is, még tudom várni,
 még tudom keretui, még eseler vesre
 váró, fekvő pillanator végtelen sora

az én életem, pedig minden pillanatot
töltöttem érsem, a ~~hason~~ talán várakozás
hason talanságát. Tudom, hogy nem
találom riegészítő másid felület soha, de
mégis keresem. Mert mi más, az a
gyönyörűség, melyet az alvó gyermek
felül érter, mint emera vágyuar élete,
melynek esar két féle befejeése lehet,
egy esalortás, vagy a kifáradás.

Ne felejtse el, hogy ösre hasonlításaim,
nem törételesed, mert magyul férfiad,
és pedig nő vagyor, de végre is ez esar
áruyalati rülömbőség, az érsés alapja egy
és ugyanaz.

Nerem el kell oda értenem, ahol magya
van, ari tudja, hogy nem találja meg
másid felül és más nem is keresi.

El kell értenem, lehet, hogy sor me-
nényen, sor lényen át, lehet, hogy
rifáron a darjainat és ajtót unatator
velőt és lehet, hogy nem len más
mint a fennült ~~modulátor~~
modulátorban való rifaradás, de a
vgy az bironyos, az az bironyos a folyta-
lás.

Képe el szeri sem külelir álarcoal
a világra, nem, a belépésindret véjte-
ten, öszinte képséyben tartjir ~~is~~ és
az élet minden képséyét érterli a
dar dalt. Az az képséy, melyet
bírtosan ^{magarral} ~~megvalual~~ ragadual és bí-
rtosan megvalual mindnyájunkat,
amelyet az álarcol nyonyár az areundra.
Socrates nem jött a világra dialertikus.

nar, Szöröcskes reménykedés élt és
 való volt, aztán arcára ugorva az
 alarcát és hűbellel bevéste egy-
 kéu idegenül járt az emberet törött.
 fáj egy ilyen alarcot viselni, még
 jobban fáj levegni, nekén elhordozni
 mindig, még nehezebb levegni néha.
 Maga levele és egyéneu tört jött
 hozzá érdekesen, komorúan áll előtte az
 átkatlan, remény védelem nélkül.
 Közönösu magának, úgy keretnem meg
 törömi, hogy ne is érintse, hogy ne bán-
 ta. Adja neven annak az alarcuak, annak
 törött alarcuak egy egyéneu lis darabját, mi-
 előtt ömörömi, hogy ismét feltegye.

Mit adjar érte esérébe? Mian oda-
adtam anniu volt, auit adui tudot.
Levontam én is areonról a fátyolt,
az én álarconat, amely, Simulétouy,
rómyu és kúes méy, a melyet én
~~sz~~ gyorsan borítok fejüre, hogy gya-
ran leradjam, öste kajtsam, vagy
bele burrolódza
~~magam velem~~ magam velem magam velem
magam velem. Ma félre lettem egészen,
nem kéri tettem magam rómyu fátyo-
lounnal, ugg jöttem magához, auit
maga jött én horraim. Nem burroloz-
tam a grónyörű hasnyáigot kövedé-
te, nem mondtam ~~sz~~ nettel, auit
auit én réu telemeül gondoltam.

Nem lehetek róla, ha az én fegy-
 lam nem taras olyan képet, mint
 a maga álarca. Lehet, hogy mind-
 erebbem nirel elmondtam nem volt
 igazam, de, ha nem igazam is én
 igazam mondtam. Talán tudtam
 volna jobb levelet is, de önművel
 soha, így értem, így gondoltam
 ilyen vagyis. Azaz ma ilyen voltam,
 hogy holnap hogyan len, és holnapután
 mire változik, azt nem tudom, aron nem
 is töröm ebben a percben a fejem.
 A ma estém, a ma esti éjén lebreket
 minden gondolatival adtam, ez
 a legköt, amit adni tudok, ez valami,
 amivel nem esalom meg.

Art ~~mond~~ mondja, hogy ne fogjam
meg a verit, még, ha úgy értem, hogy
jól fog esni, akkor sem.

miért mondja ezt nekem, mit gondol
tívesz nemem én meg fogni bírtok,
nyugodt, a tudatnál a verit, erős
meggróvással lelreuben, hogy tereube
is tudom tartani torá?

én csak simogatni mered, simogatni
egy pillanatban kéremt gróvóvó
egyén melegével, nagy öröme, meley
érdekes.

És nem tudom ki vagy az, nem
tudom hol vagy az, nem tudom
mondhatom, hogy magamat adom
egyének, ~~az~~ ^{csak} egy estemét tülvőm
és egy simogatást választ

a levelére. Nem tud, & nem vagy,
de valami, ami csak egyszer volt és
ami nem lesz többé soha.

Most beszélek, és ~~sz~~ befejezem,
jó éjszakai, holnap már nem
folytathatom. Vitudja milyem
nemme járunk atter már
mim & eretlöl

1909. jan.

Lári.

4db levél 1909-10

1. képeslap - magyar nyelvű

Budapest, 1909. július 30.

Herren Dr Georg Lukács

Ammerland .....

Bayern

bei Clarie Böck

1909.júl.30.

Bocsánat! Levél megy, még e héten. Ha látta volna, milyen kellemetlen szobám volt, megértené, hogy nem írtam eddig. Tegnap elköltöztem, most már nap süt a szobámba. Páris a lábamnál hever, szóval a környezet méltó a maga emlékéhez. Hódolni fogok!

Sári

cím:rue St.Jacques 225-27

2. levél - magyar nyelvű

dátum nélkül

Monsieur György Lukács

VI. Nagy János utca 15

Budapest

Hongrie

Charlotte Ferenczi

Budapest, Ferenciek tere 5.

1910. márc.3.

febr. 31.1910

Kedves Lukács, én most a legutolsó eszközhöz folyamodtam, hogy magának írhasak, számtan feladatot adtam a tanítványomnak és míg ő gyötrődik, azalatt én elővonván zsebemből az e célra már régen ott hordott levélpapírt, néhány sorral hozzájárulok a maga levelezéséhez.

Én istenem mondanivalóm épen elég volna, elsősorban az, hogy milyen jól esett a maga levele. Nagyon szomorú időben jött, akkor jöttek rá ugyanis, hogy a húgomnak egy igen rossz természetű torok baja van, amely mindenesetre igen soká fog tartani. Lehet, hogy délvidékre utazik, egy-két heti kezelés után, de addig is otthon kell ülnie állandóan, társaságba mennie nem szabad és lehetőleg óvakodnia kell minden beszédől.

Amit eddig írtam, én már régen írtam, azóta nőtt a maga haragja, még nyomorultabb lett az én jellemem és nekem még több a mondanivalóm. Jelenleg igen szép estém van, egész családom színházba ment, ez ugyanis az egyetlen dolog, amelyben néha a húgom is részt vehet és én egyedül vagyok minden emberi lakástól távoleső, nem régiben meghódított kis szobámban.

Mióta maga elment az események egész serege történt, melyeknek végén csak az(t) említem meg, hogy pénteken este, a könyvkereskedősegédek egyletében fogok szavalni, ahol szereplőtársam egyedül ideálom, aki egy felolvasással fogja boldogítani a közönséget. Ideálom alatt természetesen a

régit, az egyetlen örököt kell gondolni, akinek ismeretségéért, csak maga tudja, mennyit küzdöttem.

Nem tudom eljut e nyugatra a magyar „Nyugat” és maga olvasta-e a Feleki cikkét, amely itt híres embert csinált belőlem, legalább egyelőre, pénteken jut majd dőlőre a dolog, mert hírem addig még csak gúnyolódási alapon áll, amint azt szépen elképzelheti, ott valahol délen, messze mi tőlünk, messze az én örömeimtől és gondjaimtól.

Mit gondol sikerül? Nem tudon, nincs bizalmam, letompított az a szelíd leereszkedés, mellyel ideálom bánik velem, és egyáltalán ez a sok kedves jó akarat azoknak az embereknek részéről, akik bizonyosan más arccal néznének rám, ha csak egy ici-picit is lennék valami.

Ne nevéssen ki kérem. Magának mindez tudom lehetetlenül semminek tűnik fel, csak Párisba kell képzelnem magam egy pillanatra, hogy megértsem helyzetét és higgye meg, ha pénzem volna magam is szívesen futnék el egy ilyen helyzetbe, de én ide vagyok kötve és nekem itt kell élnem, jobban mondva itt *is* élnem kell.

Ugy szeretnék olvasni és elmékedni, hogy lekopják rólam az a sok nevetséges, kicsinyes vonás, amely olyan jó kíséret az emberek között, de olyan semmi, mikor az ember egyedül marad önmagával. Mikor most ezt a levelet írom, majdnem egyedül vagyok és csak a papíros alakja, mely színe érezteti velem egy kicsit, hogy valaki majd olvasni fogja ezt az estét, melyet őszinteségek, szomorúságok és ürességek járnak. Élni szeretnék, lenni szeretnék, futni szeretnék és itt élek egy aggódó, levert környezetben, ahonnan ki-ki

ragad ugyan az életkedvem, de messzire nem mehetek, és csak olyan lesz, mintha valaki lovagolni szeretne és seprűnyélre ül, aki már nem elég gyermek hozzá, hogy lónak érezze a seprűnyelet és nevetséges önmagának az örömében, a játékában. Nekem a seprűnyél nem ló, a Dunakorzó nem erdő, a limonádé nem bor és már nem tudok főzőcskét játszani, de azért játszom és nevetek, mert mások is úgy tesznek, mert valamit csak tennem kell és mert a komédia is jobb a lemondásnál. Maga érti, amit mondtam, nem kell tovább magyaráznom ugy-e?

Tudja azt is, hogyan kell venni ezt az egész dolgot, tudja, hogy nekem azért ideál, az ideálom, bábat a nemtörődömsége és végtelen boldogság még most is, ha eszembe jut, hogy a Nyugat estélyén első sorban ültem a felolvasók lábainál, hogy Jób Dániel mindig rám nézett és ideálom megkérdezte véleményemet. (Jó egy cirkusz volt ez is.) Estély után pedig, mikor Vasné Prolegáló leereszkedéssel akart nekem egy-egy nevezetességet bemutatni, kisült, hogy engem jobban ismernek, hogy engem legjobban ösmernek, és hogy neki meg kellett kérdeznie a kocsiban „Wer bist du denn eigentlich?” Maga tudja, milyen örömök ezek, tudja, hogy engem széppé tettek, de tudja azt is, hogy én most nem dicsekszem.

Olyan kopott nekem minden ebben a percben és mégis, ha holnap reggel átmegyek a hídon és mérhetetlen ujongással nézem a ragyogó Dunát, szeretem a februári tavaszt, örülök a napnak, a tavasznak, magamnak, és úgy hiszem ölni is szabadna a boldogulásomért, akkor majd megint az ideálom jut

eszembe, meg a pénteki est, és minden olyan szép lesz, amilyen szépre nekem csak abban a percben szükségem van. Olyan szép, olyan fontos, olyan gyönyörű, amilyen azt a reggelt betöltheti, mert a dolgok akkorára tudnak nőni, amekkorára nekünk szükségünk van.

Én túlnövök minden nap egy borzasztó bánaton és kicsi lesz a bánat és hozzám nőnek apró örömök és hatalmas gyönyörökké lesznek.

De most tud már mindent rólam, mert a többi csak esemény, kezelhető esemény, mert amíg életerő van bennünk, addig azok rugókra járnak mind.

Írjon megint!

Üdvözlöm sokszor és vidámkedvet kívánok magának.

Sári

3. Herren Dr Georg Lukács

Berlin

Unter der Zelten 12.

Sári Ferenczi

Budapest, Ferenciek tere 5.

1909.dec.27.

Kedves Lukács, olyan egyszerűen, mint hiszi, mégsem lehet engem elintézni, különösen nem, ha oda kopogtat, ahol szívemben a hála lakozik. Egy hálás nő, akinek köszönnivalója van, ennél már igazán nincs semmi kedvesebb ugy-e?

Milyen jó is magának, aki most egy, két...kilenc, vagy még több ilyen levelet fog kapni és fokozatot állíthat fel,

a megnyilvánuló hála szerint. Azonban nem tudom, hogy mint áll a dolog a többiekkel, én felkutattam, annyi bizonyos. Maga kedves, maga jó, maga a legkedvesebb, maga a legjobb és most áttérek valami másra.

Mi történik nálunk, mi Pesten? Azóta, hogy elment sírtam egyszer a Liliomban nagyon, voltam egy nagy estélyen Góthéknál, kaptam egy benyomásokról szóló levelet a szöke fiútól, egy csokor rózsát Osváttól és megismerkedtem a kedvenc novellaírómmal Jób Dániellel. Ha ez még mind nem elég, akkor bevallom, elárulom, hogy sokat bánkódom maga után.

Most rossz szót használtam, sokat mondtam és azért semmit nem fog elhinni belőle, de szó ami szó, hiányzik nekem, tudja, már amennyire nekem valaki hiányozni tud. Aludni is tudok, enni is tudok, még az a bizonyos keserű vonás sem jelent meg ajkaim körül, amely a rossz és jó regények hősnőinek egyaránt jellemző sajátossága, de valami nincs, ami volt, egy biztonság elveszett számomra és sok, sok óra, melyeknek szimbóluma a cigaretta, egy jó szék és nagy nyugalom.

Hiába írok, az nem segít semmit, az ember írhat a szerelmének, de a barátjának nem, a hangulatokat, mekkyek szép mondásokat juttatnak az ember eszébe össze lehet gyűjteni és kellő alkalommal íveket lehet teleírni gyönyörű dolgokkal, de az eseteket, mikor az embernek tanácsra van szüksége, nem lehet summásan ,kezelní; a szerelmet össze lehet gereblyézni, a barátságot azonban nem. Szóval én nagyon nélkülözöm, soha nem jut az eszembe, de valami nincs.

ami kellene. Különösen most, amikor igazán dolgozom, az irodalomban és az életben egyaránt, nincs senki, aki számítana a véleményében. Minderre igazán csak most jöttem rá, mert lássa, igazat megvallva, mind azt, amit elmondtam magának, rendesen elmondtam másoknak is, tudvalévőleg mondanivalóimban szeretem a jubiláris előadásokat, csak hogy nem vettem észre, hogy a többiektől nem vártam feleletet.

Sok emberrel voltam én jobb barátságban, mint magával, de senki sem volt *igazán nekem* olyan jó barátom, mint maga. Nem mintha különösen szeretett volna, nem, igazán nem kedvelt nagyon tulságosan, de amennyire szeretett, tudta, hogy annyira miért szeret. Jól ismert és annak, ami voltam komolyan vett. Végre miért is ne vett volna komolyan, minden egyforma komoly a világon, amiről egyszer igazán tudjuk, hogy mi. Még a kutya is csak azt ugatja, ami ismeretlen neki, a holdat például mindig ugatja, mert sohasem ismerkedhetik meg vele komolyabban.

Most gyönyörű alkalmam volna a nő ismerő és azért mégis Klári, Mári, Olga és más kóros, összefoglalva holdkóros férfiokról szólni, de ezt inkább hagyom, maga már úgyis ért.

A hírek között, melyeket magával volt szerencsém közölni és melyeknek egyikét már alaposan le is tárgyaltam, ez említett után mindjárt a Jób ügy érdekel legjobban. Nem mintha valami különös érzelmi momentum fűződne hozzá, de mert ez sok szóbeszédre adott alkalmat, családi körben is. Azóta én az illető férfiúról, (valamint már azelőtt is) sok jót és sok rosszat hallottam, azonban azt hiszem, a valót

még egyszer sem. Nem világosítna fel ki és mi létéről? Szép fiú azt láttam, ezért is beszéltem vele, azaz ezért kezdtem vele beszélgetni, mert akkor még a nevét sem tudtam.

Unatkoztam, nem táncoltam, fáradt voltam, csupa agyon ismert és már sokszor puha gallérig letáncolt alak lézengett a Tóthék régies stílusban tartott, nagy szobájában. Kiszöktem hát az ebédlőbe, az asszonyokhoz és a férfiakhoz, ott megpillantottam egy sarokban egy új arcot, azt mondtam hát a Ferinek: „Látod én most azzal a fiúval fogok beszélgetni.” „Nem hiszem” mondta ő. „Három perc múlva” mondtam én. Fogadtunk, Fei kezébe vette az óráját és három perc múlva én már megnyertem a virágomat. Ez az egész, no meg, hogy én jól mulattam. Másnap azonban, egy ifjú úgy nyilatkozott, hogy nem érti, miért hívják meg azt az embert úri társaságba. Ezért érdekel a dolog. Különben, amint látja ez az eset nem fontos, tudok fontosabbat, de arról még nem írhatok, talán majd a jövő levelemben.

Maga is írhat nekem, ha akar, kelleni nem kell, a hallgatása engem egyáltalán nem gátol az írásban, tehát jótékonyságból ne tegye, de ha épen eszébe jutok tegye meg mégis, csak úgy a régiekért.

Mulasson jól! Nekem már maga valahogy olyan messze van, alig bírom elképzelni, most, hogy látni akarom. Na, de minthogy lesz majd még messzebb is, nem töröm tovább a fejemet a dolgon.

Isten vele a jövő leveléig.

Sári

4.

Köszönöm a levelét, nagyon köszönöm!

Miért írta nekem, nem tudom, de érzem most, amint rajta nyugtatom kezemet, hogy meg lehet azt kapnom.

Lássá egészen tisztán már annak sem vagyok tudatában, hogy én ki vagyok és hol vagyok, csak azt érzem erősen a nagy *Csendben*, hogy most felelni fogok.

A válaszomat tudom, egészen tudom, de csak úgy mint egy gondolatot, mint egy nagy formátlanságot, melynek csak súlyát és nagyságát érzem. Ugy hallom mint egy örök rhythmust, nem zene ez, mely elhal, bagy accordban végződik, hanem valami mindig tartó egyforma hangsorozat, melyet ki tudnék kopogni az asztalom szélén, de melyet most még képtelen volnék hangjegyekbe foglalni.

Ugy írok, mint igazi nő, aki azt reméli, hogy mert lelke tele van érző megértéssel, azért minden ki fog formálódni abból a megszólításból: Kedves barátom!

Lássá igazán akartam gondolkodni a feleletemen, egyedül voltam délután és hanyat feküdtem a szobám szőnyegén, hogy a sima menyezetet nézve kiformalódjék bennem a levél, melyben a hallgató Sokrateshez küldöm beszédes lelkemet. Sokrateshez, aki most szótlánul figyel arra, amit én fogok mondani neki. Én! Mit mondhatok én Sokratesnek? Egyszerre úgy éreztem, mintha én neki csak mesélhetnék és a szobámba bejött a-volt-egyszer és betöltött körülöttem mindent. Formátlan mesék, tartalmat kereső sejtelmek járták a lelkemet, egyetlen gondolat sem tudott kiformalodni, amig

egész öntudatom elveszett a keresésben és én elaludtam, elcsendesedtem egy cselekvésre, tettekre hívó nap délutánján.

Velem ez ritkán történik, ma talán azért történt, mert különösen fáradt voltam, de én úgy érzem, és úgy akarom tudni, hogy a maga levele állított meg egy időre, az a fél óra egészen azé a gondolaté volt, melybe beleálmodtam. Azt a nyomtalanul átaludt időt, azt a formátlan gondolatot kell magának felelnem.

Tegnap estve akartam már írni, de nem tudtam, kora délután olvastam a levelét, aztán elmentem emberek közé. Egy gyermekkel játszottam órák hosszat, aki még beszélni nem tud, egy gyermeket tartottam az ölembe, aki még egyedül nem tud egy lépést sem tenni, egy egészen kicsi leányt, aki belebabrált az arcomba, aki rám nevetett, akit érdekeli a kalapom, az órám és aki végre ott aludt el az én karomban. Maga talán mosolyog most ezen és megkérdezi, hogy mi köze ennek a Platonismushoz, Sokrateshez, magához és ahoz, akinek a levelét, a szép, nagyon szép levelét írta. Kérdésére pedig hamar fog magának választ is adni, persze ő a tényekben él. És lássa én merem mondani, hogy ennek minden teoriánkhoz semmi köze sincsen, de egy egészen velem, magával és mindenkivel. Az egész világnak minden gondolatán kívül álltam, amíg azt a mozdulatlan kis testet tartottam az ölemben, mint valamit, ami nem az enyém és amihez még is legtöbb jogom van az egész világon, minden gondolaton kívül álltam, de minden gondolatot ébresztő érzés élt a lelkemben. Minden, de minden együtt volt a szemem előtt, amíg azt a

nyugalomba simult kis arcot néztem, maga, én, Vili és az egész Platonismus. Hazajöttem aztán, itt ültem újra a szobámban és átálmodtam az estét, minden idegszálam belefeszült egy végtelen közösség érzetébe, eggyé lettek az egészen különálló dolgok és érzések, melyek külön élnek és jelennek meg előttünk, de melyek csak együtt tudnak egészet képezni. Folytatás minden, csak folytatás, de befejezve nincsen semmi sem. Fel tudnám rajzolni, mert egészen világosan látom magam előtt, hogyan engednek utat magukból a zárt körök egy vonalnak, amely talán egy négy szöghöz vezet, a négy szöghöz pedig talán ismét kör kapcsolódik, vagy lehet, hogy egy egészen meghatározhatatlan formátlan valami és így megy ez tovább a végtelenségig. Mert mit gondol, ha egészen tudnánk látni és érezni valami önmagát befejező egészet, nem csatlakoznánk-e mindnyájan ahhoz? Nem, olyan fél, mely minket kiegészítsen nincsen, nekünk csupán folytatásunk lehet.

Egészen világosan érzem a dolgot hármunkban. Tegnap még úgy álltunk az én szemem előtt, mint külön eszmék és irányok megszemélyesítői, mint találkozó világok, most pedig úgy látom magunkat, mint egészen összetartozó befejezetlen valamit. Világos lett nekem egészen a dolog, amikor az után a boldog délután után hazafelé jöttem, mikor annyi gondolattal és érzéssel telve ültem az asztalom előtt, mikor a bennem élő egész világnak épen úgy tudtam volna egy mindent betöltő nevetésben, mint keserves sírásban hangot adni.

Teljesen nyíltnak, befejezetlennak éreztem magam, tudtam hogy ellentétes nagyságok vannak bennem, melyek soha nem egyesülhetnek, legfeljebb az egyik elnyomja a másikat, megalkusznak, kiegyeznek, nem is a legerősebb győz, csak a többi kifárad egy pillanatra, amely elég az elnyomatásra. Lássa mondhatnám, hogy Vili még valami, maga valami már nem és én még nem vagyok valami, és már nem vagyok valami.

Az én barátom még egészen szép, ujongon diadalmasan gyönyörű én pedig szeretném a bennem élő minden szépséggel körülfogni, megőrizni és mindig gyötör a gondolat, hogy épen én leszek az a vonal, amely utat nyit ebből az önmagát bezáró körből. Én, épen én, aki mindenben mélyen alatta állok, akit mindezeknek ő ébresztett először tudatára. Ő még bízik az őt kiegészítő másik félben, pedig az sokkal kisebb, mint az ő fele, azt csak az ő nagy csuda szép lelke növeszti hozzá a magáéhoz. Egésznek érzi magát és ebben az érzésben végtelen nagy lesz, erősebb mindenkinél és magával tud vinni engem is, aki egyszer épen így álltam könny és csalódás felett, épen így indultam a mindent betöltő, a teljesedés reményében ragyogó vágy felé. Én már tudom, hogy nincs, de még tudok feléje ujongani ma is, még tudom várni, még tudom szeretni, még cselekvésre váró, feszült pillanatok végtelen sora az én életem, pedig minden pillanat között érzem a várakozás haszontalanságát. Tudom, hogy nem találok kiegészítő másik felemet soha, de mégis keresem. Mert mi más, az a gyönyörűség, melyet az alvó gyermek felett érzek, mint ennek a vágnak élete, melynek csak két féle befejezése lehet, egy csalódás vagy a kifáradás.

Ne felejtse el, hogy összehasonlításaim nem tökéletesek, mert maguk férfiak, én pedig nő vagyok, de végre is ez csak árnyalati különbség, az érzés alapja egy és ugyanaz.

Nekem el kell oda érkeznem, ahol maga van, aki tudja, hogy nem találja meg másik felét és már nem is keresi. El kell érkeznem, lehet, hogy sok eseményen, sok tényen át, lehet, hogy kitárom a karjaimat és ajtót mutatok velök és lehet, hogy nem lesz más mint a feszült mozdulatokban való kifáradás, de a vég az bizonyos, az a bizonyos a folytatás.

Higgye el senki sem születik álarcral a világra, nem, a belépésünket végtelen, őszinte szépségben tartjuk, és az élet minden szépségei éneklik a kardalt. Azok a szépségek, melyek biztosan magukkal ragadnak és biztosan megcsalnak mindnyájunkat, amelyek az álarcot nyomják az arcunkra. Socrates nem jött a világra dialektikusnak, Socrates reménykedett élt és csalódott, aztán az arcára nyomta az álarcát és szüntelenül beszélve egészen idegenül járt az emberek között. Fáj egy ilyen álarcot viselni, még jobban fáj levenni, nehéz elhordozni mindig, még nehezebb levenni néha. Maga levette és egészen közel jött hozzám, érzékenyen, szomorúan áll előttem az áthatlan, kemény védelem nélkül. Köszönöm magának, úgy szeretném megköszönni, hogy ne is érintse, hogy ne bántsa. Adja nekem annak az álarcnak, annak törött álarcnak egy egészen kis darabját, mielőtt összerakná, hogy ismét feltegye. Mit adjak érte cserébe? Már odaadtam amim volt, amit adni tudok. Levontam én is az arcomról a fátyolt, az én álarcomat, amely simulékony, könnyű és színes még, amelyet én gyorsan borítok fejemre,

hogy gyakran lekapjam, összehajtsam, vagy beleburkolódzva megszépítsem magam vele. Ma félretettem egészen, nem szépítettem magam könnyű fátyolommal, úgy jöttem magához, amint maga jött énhozzám. Nem burkoloztam a gyönyörű hazugságok szövedékébe, nem mondtam szebbet, mint amit önkéntelenül gondoltam. Nem tehetek róla, ha az én fátylam nem takar olyan szép tényeket, mint a maga álarca. Lehet, hogy mindezekben miket elmondtam nem volt igazam, de, ha nem igazak is én igazán mondtam. Talán tudtam volna szebb levelet is, de őszintébbet soha, így éreztem, így gondoltam, ilyen vagyok. Azaz ma ilyen voltam, hogy holnap hogyan lesz és holnapután mire változik, azt nem tudom, azon nem is töröm ebben a percben a fejem. A ma estémet, a ma esti egész lelkemet minden gondolatával odaadtam, ez a legtöbb, amit adni tudok, ez valami, amivel nem csalom meg.

Azt mondja, hogy ne fogjam meg a kezét, még, ha úgy érzem, hogy jól fog esni, akkor sem.

Miért mondja ezt nekem, mit gondol kinek merném én megfogni biztos, nyugodt öntudattal a kezét, erős meggyőződéssel lelkemben, hogy kezembe is tudom tartani soká?

Én csak simogatni merek, simogatni egy pillanatban termett gyöngédség egész melegével, nagy, őszinte, meleg érintéssel. Nem tudom, ki vagyok, nem tudom hol vagyok, nem mondhatom, hogy magamat adom egészen, csak egy estémet küldöm és egy simogatást válaszul a levelére. Nem sok, nem nagy, de valami, ami csak egyszer volt és ami nem lesz többé soha.

Most bezárom, és befejezem, jó éjszakát, holnap már nem folytathatom. Ki tudja milyen messze járunk akkor már

mindezektől.

Sári

1909. jan.